

raabe over, og at han heller ikke er bange for, at Folket faaer mere Deel i Bestyrelsen af de communale Anliggender, end hidtil. Jeg retter aldeles ingen Vebredelse imod den ærebe Minister personlig; men ikke destomindre er jeg paa ingen Maade fornøiet med den Skikkelse, hoori disse Lovforslag ere komne fra selve Regjeringen. Der blev under Forhandlingen af den foregaaende Veisag udtalt, hvorledes § 17 faae ud, og hvilke Conseqventer denne Paragraph ved en Fortolkning af Lovforslaget kunde føre til, og vi have haft det Særshyn, at tre bygtige Medlemmer af dette Thing ikke have læst anderledes, end at de toge Feil i flere væsentlige Bestemmelser. Jeg sigter herved til de ærebe Folkethingsmænd for Hjørring Amts 3die Valgkreds (Nyholm), Sorø Amts 1ste Valgkreds (Holstein) og Maribo Amts 1ste Valgkreds (Hage). Ja selv et saa retskyndigt Medlem som det sidstnævnte troede, at der fandtes Noget i Loven, som ikke fandtes; i den Grad ere disse Henviisninger blevne misforstaaede. Hvad svarer nu den høitærebe Indenrigsminister dertil? „Jeg indbrømmer“, siger den høitærebe Indenrigsminister, — det er kun nogle saa Vinier, som jeg haaber, at den ærebe Formand ikke vil have Noget imod, at jeg oplæser — „at det er en vanskelig Sag at afgjøre, paa hvilken Maade man skal forsøge at ordne dette Forhold. Vil man optage hele Stoffet i Lovforslaget, er det min Overbeviisning, at det kun bliver til et Lovforslag, man faaer det da ikke gjort til Lov.“ Her standser jeg et Øieblik for at bemærke, at i mange Tilfælde ønsker jeg hellere et godt ubearbejdet Lovforslag, end en Lov, som ikke er godt ubearbejdet. Den høitærebe Indenrigsminister fortsætter derpaa saaledes: „Vil man derimod citere i Lovudkastet, hvilke ældre Lovbestemmelser der opretholdes, eller hvad der er det Samme, hvilke ældre Lovbestemmelser der skulle bortfalde, vil dette ikke blot blive et meget vanskeligt, men ogsaa et meget vidtløftigt Arbejde“; og efterat den høitærebe Indenrigsminister har antydet, at han har gjort et Forsøg i denne Retning med Hensyn til en af de communale Love, hvorved dette, blot at antyde, hvilke Paragrapher der skalde henvises til, og hvad der af disse Paragrapher skalde blive eller gaae ud,

har fylbt $1\frac{1}{2}$ ftebet Art, siger han: „Sagen er nemlig ikke gjort med at nævne Paragrapher, ja ikke engang med at nævne Stikler af Paragrapher, men man maa nævne Punktumer, som gaae ud, og Punktumer, som blive bestaaende, og denne Wei er altsaa meget besværlig. Den letteste Wei at gaae er unægtelig den, slet ikke at røre herved, men at nøies med den almindelige Bestemmelse, at den nye Lov ophæver de ældre Love, som staae i Strid med den“, og saa kunde man overlade til den private Industri at samle disse Lovbestemmelser og saa forøvrigt være ligegyldig ved, hvorvidt Folk kunde troe paa disse Industriproductioner, eller ikke. Disse sidste Ord ere ikke den høitærebe Indenrigsministers, men mine egne; men saaledes er dog Tanken i den høitærebe Ministers Slutningsbemærkning, som jeg ikke har oplæst. Denne Sag har i mine Dine en meget alvorlig Side. Skulle vi give forstaaelige eller uforstaaelige Love? Noget kan være meget godt, saaledes som det seer ud paa Papiret; men naar det alligevel ikke, paa Grund af dets Uforstaaelighed, kan trænge ind i Livet, saa giver jeg ikke det Mindste for, at det staaer paa Papiret. Vi have en meget dyr, ja, jeg vil sige, en forfærdelig dyr Administration. Den høitærebe Indenrigsminister har til sin Naadighed omtrent det samme Antal Embedsmænd, som han altid har havt, og dog erklæres det, at det for hele Indenrigsministeriets Personale er et meget vanskeligt og besværligt Arbejde at faae dette udført. Og ibet vi behandle denne Sag, viser det sig jo, som anført, at Mænd, der staae den meget nær, haabe ved deres Deeltagelse i det communale Liv og deres Kundskab til Lovgivningen i det Hele, tage feil, men ikke desto mindre finder man det rimeligt, at man skal hyde Folk i Almindelighed, Borger og Bonde, en saadan Lov. Skulle vi vende tilbage til de Tider, som man i gamle Dage havde i Slesvig, at man Intet kunde foretage af, hvad der berørte Lovgivningen, uden at have en Advocat ved Siden, og naar saa denne Advocat ikke engang selv kunde forstaae Loven, men kom i Modstrid med den anden Advocat, som den anden Borger havde ved Siden, hvorledes skalde saa Striden ende? Det er min Opfattelse, at hverken Administrationen eller